

Tijdsens wåld och wålde, betecknadh vthi en sorgfull betrachtelse aff then...

1 Mab Fo1. Wärnsköld

National Library
of Sweden

Tidzens Wäld och Wälde/
Betecknadh vthi en sorgfull betrachtelse
Aff

Then fordom Edle och Wälborne/ nu mehra hoos then aldrahögs-
ste Gudhi/ och ibland the helige Englar ewinnerligen Salige Fruus

H. Christina Wårnsköldz

Til Zakola Forzäker och Sunnersta

Hans Kongl. Maj:º wår allernådigste Konungz och Herres Troo
Tienares och Secrererares vthi then Kongl. Revisionen,
Then Edle och Wälb:º

Her Nils Gyldenstålpes/

Til Zakola och Kerrenhem

Högtälstelige K. Hustruus

Höatbeklagel. alt för tidige dödelige fränfalle; hwilken ihu Xra-
nom medh en ganska Gal. och sachte dödh affomnade vthi en heftigh Mesling; vppå
sin ålders Nittonde Åhr/ vthi Stockholm den 27. Junii, Åhr effier Christi nåderijka
födelse 1672. sedan hon i ett lustigit Echtenskap medh Wälbe:º sin elstel. K.
Man allenast vthi fyra månader sammanleswat hade. Och medh wanlige
ceremonier vthi Storekyrkian bleff Begrafwen den
23. Novembr. 1673.

Författat aff
A. C. D. B.

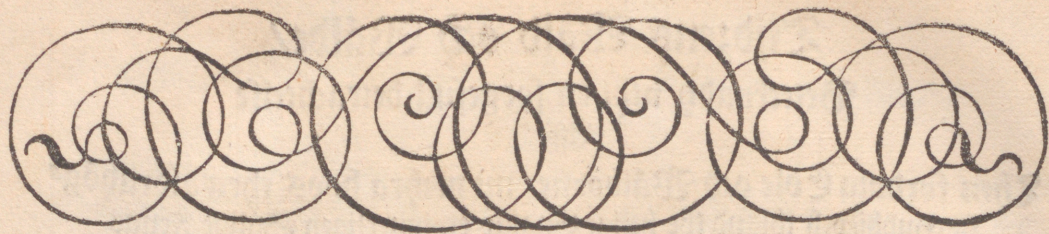
Psaln 25. v. 16. 17. Jagh är ensam och elende/ mins hertans
ångest är stor.

Psaln 119. v 92. Om tin lagh icke hade warit min tröst/ O ihu Xre/
så wore jagh förgången i mitt elende.

STOCKHOLM den 23. Novemb. år 1673.

Eph. 5. v. 16.

Sticker eder effter tiden/ ty tiden är ond.

Stördemannens hand syns lisan waragrämmer
När Han medh sådan hast aff Jorden grödan
rymmer;

Thet som aff fullan wårt i bladen börjar spinna;
Och Thet nybrustit är; Thet nappast får vprinna;
Thet stielken hänger ner/ och Thet i bästa blomma
Bepnyder Thet/ som står/ aff frö/ med knoppar
tomma;

Allt tar han medh ett hugg; för honom måste falla.
Allt thet för lisan står. Men! må man thetta falla
Een hårdheet oförsynt? en oförwägen gärning?
Nej/ han gör intet waal; han drifwer så sin bärning.
Han får aff Tijden lag; strängt nödgas han then föllia;
Aff Tijden som thäär alt/ och intet låter döllia.
Then klagan är gemen/ som Achropos får höra/
At hon förtyhan skal/ sitt wärck så plägar föra/
At Lachesis then trädh/ som hon medh flit wil spinna
En länger får än then/ som är fast sämmer/ hinna.
Dödzskäpnan är så fatt/ at then ju synes hasta/
Mehr nästan medh en yng; och at then plägar kasta
Sin pisl/ medh större nitth/ på then som wärd är lefwa/
In then man gerna will i siet dödzskakan weskwa.
Ach! när man listwäll seer på all then stoora sämmer
Aff then ojämna dödh/ som blöda hiertan grämmer;
Then hugen wore hård/ aff hårda steen thet sinne/
Som ey beweckte sigh widh så bedröfligt minne.
Moth then som döden är/ för ofselheet/ en lycka/
Syns hielpen til hans roop/ sin hand på hörsten trycka;

Han måste leswa qwar: Enduskadh dödd går sachtal
Ther man sigh minst förser/ skal man sig nogast
achta;

Och Then i önskan är hoos allom/ at så länge
Widh lufwet blifwa; Then vndsår försnart the stränge
Öbönhör samme budh. Ach! när man så besinner
Then swårheet som man har/ at man sigh icke finner
Til at/ vthi sin Sorg/ en skäligh måtta bruka;
Wår Mennskligheet of gör så ledz til sinne miuka.
Man sörier så sin Wån/ som wor' all tröst fördrifwen/
Sitt Barn/ som wore mehr alzingen öfwerblifwen/
Sin Mata medh thet qwahl/ som hiertat wore slittit;
Man tager wid sigh så/ at fast en än så slittit
Hugswalat blir/ och rådd; kan thet doch föga gälla;
Vthaff then tunga sorg syns hiertat sönderwälla.
Thet är wål sant/ at Then som icke föresitter
är alltidh lätt om råd; Men then strax icke gitter
Begripa trösten så/ som känner hwar thet trycker:
Thet är en stor förlust/ när Skäpnan från of rycker
Thet/ som hoos of så fast/ i hiertat är inrotat/
At thet är medh of eti: Thet sår är icke botat
Så lätt; och therför helst/ at man och hoppet mister;
Thet fås en mehr igen: wij ansee hwad of brister
Medh timligt öga måst; och thet of en blir gifwit
Igen i thenna werld/ hals adeles bortrifwit.
Men Tijden han gör alt, och Tijden of skal lära
At rätzligh kännas widh/ hwadh som wij rätzligh ära:
All dagligheet/ all dygd/ all snålheet och all prydna/
Allt/ alt hwadh nämpnas kan/ är vnder Tidzens lydna:
Och tiden vnder Gudh. Allt har bestämde dagar.
Thet är Thenz Högstes macht/ som alt medh wälde lagar.
Näst Stålen är wår Skatt then dyrebare Tijden;
Then rå wij lufwäll minst; och när Han är sörliden/
Så wij'n en mehr igen: Thet är ett kännetecken
At werldzligit begär gör Menniskan beswefen.

Allt Timligt Tijden bär oppå thes snara wingar
Och som Then flyger bort/ så fast Thet från oss swingar;
Ach! Kunde wij oss rätt i Tijden lära sticka;
Zå skulle sähran bli' oss kunnoger til pricka
Then som wij stå vihi/ medh allan werldzligh handel/
Zå lärde wij förstå at sökia Himmelsk wandel.
Z Werlden intet är ständachtigt mehr och ständigt
In stadigt obeständ; Then thet förstår/ nödwendigt
Zhar han en annan gång/ när han sigh tröst wil sökia
In som til flychtigh ting/ som sorgen mehr förötia.
Then tröst är oss förnäms/ then tröst oss Gudh bestäre
At wij medh Christo stelff/ i Himbla borgar'
äre.

Psalm 90. v. 10.

Thet går sin toos/ lika som **Wij** fluge bort.

